מקלו סעיף יג: סה ב מיי׳ שם טוש״ע

:05 ם גד הו מיי׳ פ״ח מהל׳ י״ט הלכה ו סמג

לאוין עה טוש"ע א"ח סי

מקמ סעיף א:

בד ז מניי פ"ז מהלי י"ט הלכה טז [ופ"ט מהלכות טומאת נרעת

סלכה ו]:

רבינו חננאל

וכמה יהא בין חור לחור פרסה. ר' יהודה

אומר צדין משדה הלבן

כדרכו ומשדה האילז שלא

כדרכו. ת"ר כיצד כדרכו

חופר גומא ותולה בה

מצודה. כיצד שלא כדרכו

ומקריז פירצה במועד. רב

במתניתא תנא צר בצרור,

כלומר עולה באבנים זו על גב זו, ואינו טח בטיט. אמר רב חסדא לא

שנו שמקרין את הפירצה אלא כותל גינה ^{f)} [אבל

כותל חצר] שנפל בונה

כדרכו. אמר רב אשי מתני נמי דיקא דעל כותל גנה אמרה המשנה

ומקרין את הפירצה במועד, דקתני ובשביעית בונה כדרכו, דהיכא, אי

נימא דחצר צריכא למימר דבונה בשביעית וכי בנין בשביעית מי אסיר, אלא

לאו דגינה ואע"ג דמיחזי

כמאן דעביד נטירותא לפירי. תניא כותל הגוחה

לרשות הרבים סותר ובונה

יפול על בני אדם. **מתני'**

ר׳ מאיר אומר רואין

את הנגעים להקל. כדי

ולא להחמיר], שאם אתה נזקק לו להקל אתה נזקק לו להחמיר. שנא׳

לטהרו או לטמאו. אמר

. בי אין דבו אחר מאיר במוסגר כי רואין להקל טהור, אבל לא להחמיר שאם יראה כי הוא טמא ישתוק, ואוקמה רבה

יוסי אומר לא להקל

את הנגעים כו'. ר' מאיר אומר

ומרדה בעפר

ל) [ל"ל ומרדד כך אי' במוספ׳ פ"א וכ"א נכ"א לבואלמות], באאלמות בשמתותן, כ) [בשמתות אי׳ ר״א ב״ין, ג) [לקמן יא.], ד) [תוספתא פ״א לקמן יג.], כשרוך אי׳ הגוהה וכ״ח בשאלתות וכ״ה בתוספתא

הגהות הב"ח

ולקמן יג.], ו) [עי׳ בתוי״ט],

ו ומוספתא פ"או.

(h) רש"י ד"ה הולא הוצי דקל הס"ד ומה"ד דפנא יקר יופר הפידי לפנה ענפי עץ שקורין לו״ר ופרי שלו קורין ביי״ש ומעבד גדר: (ג) תום' ד"ה יוער רבי כו' ואי בעי שתיק חמר רבי כר וחי בעי שחיק ורבי יוסי קסבר דלעולם כר ולדברי כי יוסי לא תמלא: (ג) ד"ה בהסגר כר תחילת הסגר ראשון שיכול לשתוק דהא:

גליון הש"ם

תום' ד"ה אמר רבי גראין וכו' צריך פריעה ופרימה כשהוא מוחלמ וממא ממא יקרא. עיין מוי"ט פ"א מ"ז דמגילה:

הגהות הגר"א [א] גמ' נהסגר שני דכ"ע ל"פ דחזי ליה כי פליגי בהסגר ראשון כל"ל:

לטזי רש"י ביי"ר [לוריי"ר] דפנה.

מוסף רש"י הגוחה. מוטה (סוכה .c.nn

מטמא ליה יותר מדמעיקרא

אלא מסגר ליה פעם שניה:

עד כמה. מרוחקין הני תרי חורי נמלים דכי איכא נהרא בינייהו עד כמה עד פרסה. דאין מכירין זה את זה ביותר מפרסה וליכא גישרא דאין מכירין הני בחורי דהני: עד פרסה. אי ליכא פרסה בינייהו אע"ג דאיכא נהרא וליכא מעבר מכירין הני בחורי

> הוצא. (א) ענפי דקל דתמרים: דפנא. ביי"ר וקעבד גדר מדפנא עד כמה עד פרסה: רבי יהודה אומר משדה ומגדל אותה מהולי הדקל: לר בלרור. האילן כדרכו ומשדה הלבן שלא כדרכו: מניח אבנים זה על גב זה: אמר תנו רבנן א כיצד כדרכו חופר גומא ותולה רב הסדה לה שנו. דחמר מתני׳ בה מצורה כיצד שלא כדרכו נועץ שפוד מקרין אבל אינו בונה כדרכו: ומכה בקורדום 6 ומרדה האדמה מתחתיה בכותל גינה. דליכא פסידא יתירא תניא י (ר"ש בן אלעזר) אומר ב כשאמרו אי עיילי בה אינשי: אבל בכותל הלר משדה לבן שלא כדרכו לא אמרו אלא בונה כדרכו. דאיכא פסידא יתירא בשדה לבן הסמוכה לעיר אבל בשדה לבן אי עיילי בה גנבי וגנבי ממוניה: גוחה. שוחה ונטוי: סותר ובונה הסמוכה לשדה האילן אפילו כדרכו שמא כדרכו. דהיינו כותל חלר מסייע יצאו משדה הלבן ויחריבו את האילנות: ליה לרב חסדה: מפני הסכנה. ומקרין את הפירצה במועד: כיצד מקרין שלא תפול על הולכי ברשות הרבים: רב יוסף אמר מי בהוצא ודפנא במתניתא שלה מפני הסכנה לה. קשיה לרב תנא ד'צר בצרור ואינו מח במיט אמר חסדא דאמר בכותל חלר בונה כדרכו רב חסדא לא שנו אלא כותל הגינה אבל אע"פ דליכא סכנה: מריץ. לא ה כותל החצר בונה כדרכו לימא מסייע קשיא לרב חסדא דהא דקתני במקום סכנה היינו דסתר לה כשגוחה ובונה ליה י' כותל י' הגוחה לרשות הרבים סותר לה שפיר: הכא. דקאמר רב חסדא ובונה כדרכו מפני הסכנה התם כדקתני שלא במקום סכנה בונה כדרכו מעמא מפני הסכנה ואיכא דאמרי תא כשהיא סתורה קודם לכן אבל לא שמע כותל הגוחה לרה"ר סותר ובונה סתר לה במועד: התם. במקום כדרכו מפני הסכנה מפני הסכנה אין שלא סכנה לסתור משום דאיכא סכנה מפני הסכנה לא לימא תיהוי תיובתיה ולא ליבני דבבנין ליכא סכנה: א"כ. דרב חסדא אמר לך רָב חסדא התם סותר דלא בני: ממגעי ולא סמרי. והוי סכנה: מסניתין נמי דיקא. כרב ובונה הכא בונה ולא סותר התם נמי חסדא דגינה אינו בונה במועד ליםתור ולא ליבני א"כ מימנע ולא סותר כדרכו: אלא לאו בגינה. ובשביעית אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא דקתני בונה כדרכו אבל במועד אינו בונה ובשביעית בונה כדרכו דהיכא אילימא כדרכו: בותבר' רוחין את הנגעים דחצר צריכא למימר אלא לאו דגינה ואע"ג להקל. כלומר רואה הכהן נגע לרעת דמיחזי כמאן דעביד נמירותא לפירי שמע מינה: **כותני'** ר' מאיר אומר רואין את הנגעים י' (בתחילה) להקל אבל לא להחמיר במועד לטהר: לא להחמיר. שאם רואה הכהן שהוא טמא אינו אומר כלום שאם מטמאו נמלא מלערו במועד ורחמנא אמר (דברים טו) יוחכמים אומרים לא להקל ולא להחמיר: ושמחת בחגך: גבו׳ שאם אחה גמ' תניא רבי מאיר אומר "רואין את הנגעים להקל אבל לא להחמיר רבי יוםי נוקק לו להקל אתה נוקק לו להחמיר. כלומר מאחר שרואהו הכהן אומר אומר לא להקל ולא להחמיר שאם אתה בין הוא טמא בין הוא טהור: א"ר נזקק לו להקל נזקק לו אף להחמיר אמר רבי נראין דברי רבי מאיר במוסגר ודברי רבי יוסי במוחלט אמר רבא נראין לי דברי ר' מאיר במוסגר. שרואין ודברי רבי יוסי במוחלט: ראשון. שאם מטהר ליה במהור כ"ע לא פליגי דלא חזו ליה [4] בהסגר משמח ליה אי לא מטהר ליה לא

אפי׳ בלא נהר א״נ ה״פ כשיש נהר מתי קרויין מכירין עד פרסה אבל ביותר מיקרי אין מכירין ודוקא דאיכא נהר: דהני: נועץ שפוד. במקום שהן מלוין ומרדה האדמה וממעך אומן: תביא ר"ש בן אדעזר אומר. לא ידענא מה הוא אם הוא מנא

שלישי או שמא מילמיה דת"ק מפרש או שמא י"ל דרבי יהודה מודה בשדה לבן הסמוכה לשדה האילן וחכמים מיירי בשדה הסמוכה לבית השלחין לא בשדה הסמוכה לבית האילן ונראה לי דגרסינן הכי באיזה שדה לבן מתירין חכמים ויש ספרים שכתוב בהן כשחמרו בשדה לבן שלח כדרכו לא אמרו אלא בשדה לבן הסמוכה לעיר וקאי על דברי רבי יהודה כו': אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא. פסק בתוס' דהר"ר פרן

דהלכתא הכי דכותל חלר מותר לבנותו ופירש דהיינו דוקא במקום סמוך לרה״ר שיש לו לחוש לגנבים אבל בין חלר לחלר ומשום בני חלר

אסור לבנותו כדרכו: אמר רכי נראין דכרי במוסגר. מה שפירש בקונטרס דמוסגר אסור בתשמיש המטה לא נדע מנין לו דהא תנן בפרק קמא דמגילה (ד׳ ח:) אין בין מוסגר למוחלט אלא פריעה ופרימה משמע דלענין תשמיש המטה שוין דלמאן דאמר מוחלט מותר כל שכן דמוסגר מותר ולמ"ד דמוחלט אסור ה"ה מוסגר אסור דהא מוחלט מאי טעמא דאסור משום דאיכא ק"ו לימי חלוטו כדאמרינן בשמעתין והכי נמי ק"ו לימי הסגירו וגמרינן ימי הסגר מימי ספרו ואי משום דאין טעון פריעה ופרימה בימי ספרו נמי אין טעון פריעה ופרימה והא דהאמר התם בגמרא הא לענין שילוח טומאה זה וזה שוין ה״ה לענין תשמיש המטה הן שוין אלא לא פסיק ליה לאיסור או להיתר וגם מה שפירש בקונט׳ דמוסגר אינו משתלח חוץ לג' מחנות מזה חזר בו דהא בפרק קמא דמגילה (ד' ח:) קאמר הא לענין שילוח זה וזה שוין ולפי זה קשה מאי שייך לוותא דאשתו ולוותא דעלמא במוסגר ובמוחלט בשלמה לוותה דעלמה יש ליישב שהוה א לריך פריעה ופרימה כשהוא מוחלט ° וטמא טמא יקרא ופורש מבני אדם

א) אלו תיבות המוקפים נראה שמיותרים הם.

בימי חלוטו יותר מבימי הסגירו נהסגר אבל לחשמיש שניהן שוין ע"כ נראה דהא דקאמר מר סבר לווחא דעלמא ניחא ליה ומר סבר לווחא דאשתו עדיף אמוחלט קאי וה"פ נראין דברי ר' מאיר במוחלט דרואין דאי מטמא ליה תחילה נמי טמא הוה ואי מטהר ליה מאי אפסדיה דלוותא דאשתו אינו חושש דצוותא דעלמא עדיפא ליה ונראין דברי ר' יוסי במוסגר דמטמא ליה ופסיד צוותא דעלמא שיהיה טעון פריעה ופרימה וטמא טמא יקרא ולריך לפרוש מבני אדם וגם יפסיד שילטער שעד עתה היה מלפה להיות טהור ואין מלפה עתה ליטהר וחנא אחרינא סבר לוותא דאשתו ניחא ליה והכי פירושו נראין דברי ר' מאיר דרואין במוסגר דאי מטמא ליה לא יפסיד דשניהן מוסגר ומוחלט דינם שוה חוץ מפריעה ופרימה ובהך הפסד אינו חושש אפיי קרינא ליה הפסד לוותא דעלמא כדפיי אינו חושש אלא אלוומא דאשמו אבל מוחלט אין רואין דאי מטהר ליה יפסיד לווחא דאשתו דקסבר לווחא דאשתו עדיפא ליה מלווחא דעלמא וקלת ק"ל מהו נראין דברי ר"מ הא לית ליה לרבי מאיר כלל דהכהן מחויב לומר ואי בעי שתיק ור' (ב) קסבר דלעולם כהן אינו רשאי לשתוק כלל ולדברי ר' לא תמלא בשום אחד רואין להקל ולא להחמיר דאינו רשאי לשתוק כלל והכי הוה ליה למימר נראין דברי ר' יוסי כו' ואין נראין דברי יוסי כו' והכי איתא
בשמעתין דטיפת חלב (חולין די קט.): בהסבר ראשון כולי עלמא לא פליגי. מה שפירש בקונטרס בסוף הסגר ראשון ומשום הכי רואין אי טהור שפיר ואי עומד בעיניו תחילה נמי בבית הכלא היה עומד וקשה דלמא פשה הנגע ויהיה טמא מוחלט והכי משמע בנגעים פ״ח דארבע מראות הללו מלטרפין זה עם זה לפטור את העומד סוף שבוע שני להחליט את שנולד בו מחיה או שער לבן בתחילה בסוף שבוע ראשון או בסוף שני לאחר הפטור להחליט את שנולד בו פיסיון בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני ויש לפרש בהסגר ראשון כ"ע לא פליגי דחזי ליה הוי הטעם משום דלטהרו או לטמאו לא שייך למדרש עד שעה שלריך לטמאותו דהיינו בסוף הסגר שני אבל בסוף הסגר ראשון ראוי הוא להסגיר עוד ולא יטמאנו וכל זה דוחק לכך נראה דברי רבינו יצחק בהסגר ראשון היינו מחילת הסגר ראשון שיכול (ג) לשמח בהן דהא לא שייך לטהרו או לטמאו בהסגר שני והוא בתחילת הסגר שני שמא אינו יכול לשתוק והוא הדין בסוף הסגר שני:

ראשון דכ"ע לא פליגי דחזי ליה כי פליגי

בהסגר